

॥ ८ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ वयं क्रषयः त्वतो धोमहि वेदान् कदाचिदनादृष्ट्या मृतेषु क्रषिषु संप्रदायोच्छेदे
तस्मिन्सारस्वते तीर्थे विश्वामित्रो महामुनिः ॥ वसिष्ठं चालयामास तपसो ग्रेण तच्छृणु ॥ ८ ॥ विश्वामित्रवसिष्ठौ तावहन्यहनि भारत ॥ स्पर्धा तपः कृतांती ब्राह्मण
तुस्तौ तपोधनौ ॥ ९ ॥ तत्राप्यधिक संतापो विश्वामित्रो महामुनिः ॥ दृष्ट्वा तेजो वसिष्ठस्य चिंतामभिजगाम ह ॥ १० ॥ तस्य बुद्धिरियं त्यासीद्भर्मनित्यस्य भारत ॥
इयं सरस्वती तूर्णमत्समीपं तपोधनं ॥ ११ ॥ आनयिष्यति वेगेन वसिष्ठं तपतां वरं ॥ इहागतं द्विजश्रेष्ठं हनिष्यामि न संशयः ॥ १२ ॥ एवं निश्चित्य भगवान्विश्वामि
त्रो महामुनिः ॥ सस्मारसरितां श्रेष्ठां क्रोधं संरक्तलोचनः ॥ १३ ॥ साध्यातामुनिना तेन व्याकुलं जगाम ह ॥ जज्ञे चैनं महावीर्यं महाकोपं च भाविनी ॥ १४ ॥ त
तएवं वेपमाना विवर्णा प्रांजलिस्तदा ॥ उपतस्थे मुनिवरं विश्वामित्रं सरस्वती ॥ १५ ॥ हतवीरायथानारी सा भवदुःखिता भृशं ॥ ब्रूहि किं करवाणीति प्रोवाच मुनि
सत्तमं ॥ १६ ॥ तामुवाच मुनिः क्रुद्धो वसिष्ठः शीघ्रमानया ॥ यावदेतं न हिन्यध तच्छ्रुत्वा व्यथितानदी ॥ १७ ॥ प्रांजलिं तु ततः कृत्वा पुंडरीकनिभेक्षणा ॥ प्राकंपत भृशं
भीता वायुनेवाहतालता ॥ १८ ॥ तथा रूपां तु तां दृष्ट्वा मुनिराह महानदी ॥ अविचारं वसिष्ठं त्वमानय स्वांतिकं मम ॥ १९ ॥ सा तस्य वचनं श्रुत्वा ज्ञात्वा पापं चिक्कीर्षितां ॥
वसिष्ठस्य प्रभावं च जानंत्य प्रतिमं भुवि ॥ २० ॥ सा भिगम्य वसिष्ठं च इदमर्थमचोदयत् ॥ यदुक्ता सरितां श्रेष्ठा विश्वामित्रेण धीमता ॥ २१ ॥ उभयोः शापयोर्भीतावे
पमाना पुनः पुनः ॥ चिंतयित्वा महाशापं क्रषि वित्रासिता भृशं ॥ २२ ॥ तां कृशां च विवर्णां च दृष्ट्वा चिंता समन्वितां ॥ उवाच राजन धर्मात्मा वसिष्ठो द्विपदां वरः ॥ २३ ॥
वसिष्ठ उवाच ॥ पात्यात्मानं सरिच्छेष्टे वह मां शीघ्र गामिनी ॥ विश्वामित्रः शोषेद्विन्मा कृथास्त्वं विचारणां ॥ २४ ॥ तस्य तद्वचनं श्रुत्वा कृपाशीलस्य सा सरित् ॥ चि
तयामास कौरव्य किं कृत्वा सुकृतं भवेत् ॥ २५ ॥ तस्याश्चिंता समुत्पन्ना वसिष्ठो मध्यतीवहि ॥ कृतवान्हि दयां नित्यं तस्य कार्यं हितं मया ॥ २६ ॥ अथ कूले स्वके राज
न जपंतं नृपि सत्तमं ॥ जुह्वानं कौशिकं प्रेक्ष्य सरस्वत्यभ्यर्चितयत् ॥ २७ ॥ इदमंतरमित्येवं ततः सा सरितां वरा ॥ कूलापहारमकरोत्स्वेन वेगेन सा सरित् ॥ २८ ॥ तेन
कूलापहारेण मैत्रावरुणि रौत्स्यत ॥ उद्धमानः स तुष्ठावतदारा जन सरस्वती ॥ २९ ॥ पितामहस्य सरसः प्रवृत्ता सिसरस्वति ॥ व्यासं चेदं जगत्सर्वं तवैवां भो भिरुत्त
मैः ॥ ३० ॥ त्वमेवाकाशगादे विमेषेषु सृजसे पयः ॥ सर्वाश्चापस्त्वमेवेति त्वतो वयमधीमहि ॥ ३१ ॥ पुष्टिर्द्युतिस्तथा कीर्तिः सिद्धिर्बुद्धिरुमा तथा ॥ त्वमेव वाणी
स्वाहा त्वं वायत्तमिदं जगत् ॥ ३२ ॥ त्वमेव सर्वभूतेषु वससीह चतुर्विधा ॥ एवं सरस्वती राजंस्तूयमाना महर्षिणा ॥ ३३ ॥

सतीति आबः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥